

Preu 2 cuartos.

ADMINISTRACIÓ.

REDACCIÓ.

Preu 2 cuartos.

RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA

SEMOLERAS, 5, ENTRESSURLO.

LAS MODAS.

AHIR.

AVUY.

ADVERTENCIAS.

A fi de poder donar mes varietat al setmanari, y disposar de mes espay retirem la comedia «Bartolo» que habiam comensat á publicar per folletí y la tirarem apart, regalantla á 'ls senyors subscriptors.

Está en premsa l'almanach de «La Gorra de cop» que contindrà á mes de xistosos articles, quèntos, epígramas, cantarelles, etc., y una infinitat de caricaturas.

A tots los subscriptors per un any se'ls regalará dit almanach.

UN FALS TESTIMONI.

Si algú de vostés ha practicat alguna vegada una de las mes bellas Obras de misericordia, que es, *visitar malalts y presos*, hauran tingut lloch d'observar, al preguntar als últims los motius de la seva clausura, que tots contestan: *per un fals testimoni*. De modo, que, si un hagués de creurer á aquells infelissos, solament la ignoscencia pobla los presídís y presos.

¡Cuánta diferencia hi ha entre 'ls presos moderns y 'ls *galeotes* interrogats per don Quijoté! Los últims confessaban francament al cavaller los motius per los quals se 'ls encadenaba, mentres los primers dihen tots que *per un fals testimoni*. Es natural: *altres temps altres costums*. En aquells temps patriarcales se rendia cult á la veritat y fins los criminals la blasonaban; pero avuy, época de civilizació y d'adelanto, tothom se creu obligat á amagarla sempre, y mes cuand es en desdoro del individu.....

Jo també, ho confesso, mes d'una vegada m'he rigut incredulament del pobre prés que m'ha contestat estarho *per un fals testimoni*, y no obstant ¡qui m'habia de dir que debia sucsehirme á mi 'l mateix!.....

Sempre me 'n recordaré. Era un dilluns, feya un dia preciós, un sol magnífich y encara que, gracias á Deu, no soch sabater, no vaig poder menos de exclamar:—¡Quin dia mes maco! ¡Mal haguanyat per l'amo!—Y dit y fet, me determino á fé 'l dilluns, com dihen tots los d'aquell ofici, ó campana com dihen los *estudiants*. ¡Ay! May se m'hagués ocorregut semblant pensament y no'm veuria, com are, prés *infraganti y convicte* ja que no *confés* de robo! Mes no adelantem fets.

Pujaba jo la rampa de Muralla de mar, encaminantme tranquilament cap al *Parque*, filosofant y condemnant *in mente* la introducció en nostre rich idioma de paraulas exoticas, com *parque, restaurant, toilette, negligé, ambigu, bouquet*, y altres, cuand detenintme á mirar los basarocas que á tolas horas del dia y á tot temps del any s'extassian mirant las embarcacions, veig á n' en Manel, un intim

amich meu al cual feya més de un any que no habia vist. M'acosto ab la intenció d'invitarlo á passeig y, resolt al mateix temps á donarli una sorpresa, camino de puntetas y sigilosament pera treurerli 'l mocadé de la butxaca, que se li veyá guaytar, per una de las de l'americana. ¡Ay! ¡May ho hagués fet! Estaba escrit que en aquell dia consagrat als sabaters habia jo de fer una sabaterada que 'm debia ser fatal.

Tiro del mocador ab tot cuydado; se gira 'n Manel; pero ¡oh sorpresa! no era 'l meu amich sino un robust jove, que al sentirse robar lo mocador—¡lladres!—crida y 'm dona una bofetada que ni la de Malco á Cristo.—¡Mateulo!—cridan uns,—¡arrastreulo! dihen los mes compassius y plohen sobre mi punyadas, bofetadas y pedras qu'era un gust, dich, qu'era un disgust. En va m'esforso pera explicarme: no soch escoltat y aquells *energúmenos*, s'aprestan pera fer en mi la segona edició d'aquell infelís mistaire que després ha resultat ser tan lladre com jo. Jo 'm desesperaba mirant al cel que 'm semblava imposible que després de lo que 'm passaba continués blau y hermós com si tal cosa, y

En tanto el globo sin cesar navega por el piélago inmenso del vacío,

me sento lligat, tirat ab violencia per terra, y cuand aquella infame turba, entre 'ls quals ¡pareix imposible! hi havia gent de levita y sombrero, se prepara á arrastrarme, se presenta un capitá de artillería y logra contenirla ab crits y amenassas terribles.

Jo que sempre he mirat ab mal ull als militars que 's passeijan per Barcelona, mentres hi ha carlins á la montanya, no pogui menos de dar gracias interiorment á aquell capitá que 'm salvaba d'una mort segura.—¿De qué se trata?—preguntá y ants de que jo pogués contestar tots aquells butxins digueren á una que d'un lladre que s'habia atrapat *infraganti*.—¿No hay por ahí un municipal?—Si senyor, á la taberna de sola muralla.—contestá un.—Sigame V., *perillan*,—me digué 'l capitá donatme una castanya que 'm feu veurer las estrellas, sens contar las sis que portaba en las mànegas de la levita.

Jo que á l'aparició del capitá habia vist obertas las portas del cel, m'habia equivocat de mitj á mitj, puig l'unich que vegi obert foren las portas d'Atarazanas que 's abont me conduí.—¡A ver!—digué, al cabo de guardia,—un número que vaya por un municipal. Torná á poch lo soldat, acompanyat de un civich, al cual m'entregá 'l militar, perquè 'm portés á la preso.—¡Hóla tunante! ¡ya toras á caurer á las meas mans!—digué aquell murri per ferse l'important als ulls del capitá. ¡Embustero! En ma vida l'habia vist y pera recordarmen cuand estés en libertad, miro 'l número del uniforme.

May l'olvidaré, portava 'l número 100, que li estava que ni pintat, puig en ma vida he vist res mes brut.

D'Atarazanas vaig al pati de «La Gardunya» ¡Jo pobre ignosco ficat entre lladres y assessins *per un fals testimoni*! En aqueix pati segueixo encare patint lo que no

es dable y essent la burla dels meus companys de presó que mes coneixedors y pràctich que 'ls de la Muralla del mar, coneixen que no soch del seus en lo cual no 'm fan mes que justicia.

Si alguna vegada visita algú de vostés lo pati de *La Gardunya* y vebuen un jove magre, groch y trist so jo. No sonriquin si al preguntarme perquè estich pres, contesto:—*Per un fals testimoni*,

B.

LA ROSA.

(Endressada á mon amich A. T. A.)

¡Quant bella! quant xamosa
la rosa que cullores ne deu ser!...
debia ser l'hermosa
poncella del roser,
que's badava del sol al raig primer.

La joya ser debia
que al món las aus del cel varen baixá;
debia ser del dia
l'estel puríssim, clá,
que ab sos esplendents raigs te captivá.

Mes, ay! no hi há cap rosa
sens espinas, ni cálser, ni fullam:
per bella y per joyosa
que sia la fló al ràm,
vé que cau quan irat lo mestral bram'.

Vé que sas tendras fullas
se marceixen al vindre la tardor;
sols quedan sas despullas.
memoria del dolor
que ha trossejat las fibras d'algun cor.

¿Será pot sé eixa rosa
distinta de las altrás (com ho vol
Mon árpa inarmoniosa?....)
Aixó, ho sab sols lo Sol
que n'il-lumina 'l món de pol á pol.

JOSEPH GARRIGA.

A UN COR DE ROCA.

Encar que sias de roca dura,
encar que't mofis de las pasions,
encar que penas, dols y amargura
sentir no't fassin may emocions.

¡Oh, cor! dech dirte que ab la constancia
de caure't sobre gros degotall
mimvará un dia tanta incostancia
fins d'amor ferte fidel vassall.

També es dú 'l marbre y ab bonas eynas
formas hermosas l'hi sabem dar;
tan sols constancia volen las feynas;
ja may constancia m'ha de mancar.

Si ta duresa tot ho retxassa
si no tens libras ab que glatir
al menys recorda que un cor se abraça
y 's desespera de tan patir.

Mes, desafío ta forsa impía:
amor per eynas emplearé
y treballantne de nit y dia
un Déu Cupido de tú faré

PERE POBLADOR.

LO BARBER D'ALMOSTER.

(CUENTO FANTASTICH).

Primera part. — Continuació.

Lo barber s' aixecà y correu al jardí, fixant la vista enrera, a cada instant, con si tinguéss por de que fins allà 'l seguisen los sagnants fantasmas.

Busca una aixada y comensà sa feyna d'enterrador.

Lo forat crexia, crexia mes era petit encara per dos cossos.

Y mestre Jaume anaba cavant, cavant y 'l forat se feya mes fondo sempre.

¡ Oh, com suaba, mestre Jaume !

Tres horas mes passaren y tocaban las doze quan lo barber condubia, arrastrantlo per los peus, lo cadavre a la fossa.

Despres d' estingué també cabuda en ella lo tronch de sa muller, y coronaba 'l grupo aquell cap tan hermós, al que servia de march una abundant y fina cabellera qu', enredantse ab los botons del jech del mestre Jaume, sens qu' ell, en sa turbació, se 'n adonés, feu que tragués a aquest de son lloch quant, ja coberta de terra la mortuoria fossa, volgué fugir d, allí.

— Qu' es aixó ! esclamá mestre Jaume, al sentirse subjectat per una ma invisible; ¡ y ! potser per primera vegada pensá en Deu.

Mestre Jaume feya poderosos esforços per fugir, mes aquella ma misteriosa 'l retenia a la vora de la fossa de sas victimas.

Oh ! ¡ com sufria mestre Jaume !

Per tí, fent l' ultim y violent esforç per escapar arrancá de sa tomba'l cap de sa muller.

Y mestre Jaume corria per 'l jardí, y aquell cap seguia son pas per tot arren, corrent si corria, despay si caminaba.

— Com pot ser aixó ? cridaba.

No comprenia la causa de aquell terrible misteri y no s' avenia a creurer en lo sobre natural; per aixó son terror era major.

Per tí, mestre Jaume, 's tragué rapidament lo jech y 'l llansá lluny de sí: habia comprés lo misteri.

Lo cap de sa muller ja no 'l seguia. — Tranquilisat un tant, resolué cavar una nova fossa ahont enterrar aquell cap y sa vestidura coberta de sanch.

(Seguirá.)

M. PALÀ.

LA VIRTUT.

Una pastoreta hermosa d'ulls blaus com lo cel seré un jorn de Maig, mitj plorosa, ab veu trista y llastimosa deya: — ¡ Deu meu ! ¿ que faré ?

Ja m'aymat se'm mostra esquit, lo meu pare m'abandona: ja ma dida no'm sonria porque m'ha caigut al riu la cabreta mes bufona....

— Si es aixó, bella nineta, no ploris, que jo't daré riquesa ab que, satisfeta, puguis pagar la cabreta y encara mes si convé.

Així un galan l'aturdia d'aquexos sens fé y virtut que passen la nit y 'l dia corrent d'orgia en orgia, gastant fortuna y salut.

Mes la discreta pastora, coneixent son fi malvat, sa nova desdita plora, son rostre'l carni colora y al galan ha desdenyat.

Lo galan avergonyit al veurer frustrat son plan vol fugirne tot seguit mes ¡ ay ! no pot, y rendit a'ls peus d'ella can plorant.

La pastoreta assustada trémola, trista, plorosa, diu, recullint sa manada.

— ¡ L'honra es joya molt preuada ! y fug pe'l bosch presurosa.

Del modo que's despedeix al seductor deixa mut, mes ben prompte reconeix que molt mes d'aixó mereix, qui no creu en la virtut.

SALVADOR CORT.

REVISTA.

Se'ns ha dit que's vá a constituir una societat pera imprimir separatament « La llegend de Santa Eularia » publicada en lo *Calendari catalá* per en Bofarull; formarà un tomo de regulars dimensions.

Han visitat nostra redacció los següents periódichs: *El Eco Ampurdanés*, de Figueras, « *La Bomba* » y « *La Campana de Gracia*. »

Donem a tots tres las mes expresivas gracias.

Copiem de la *Bibliografia dels Jochs florals de 1872* publicada en *La Renaixensa* per en Josep Roca y Roca: « Lo millor premi del Sr. Soler sembla ser lo de haver sabut preocupar a sos jutges. » Aquesta frase vé com l'anell al dit.

En altre lloch cita el Sr. Roca com a exemple de mal gust lo següent fragment:

« Duas montanyas vehinas
— de tan vehinas qu'estan
tots los vehins si volguessen
se podrian dar las mans. »

Lo citat Sr. inserta en lo *Calendari catalá* de 1868 lo que segueix:

« Ja us arribará lo dia
ja'l dia us arribará:
me mati Deu si no arriua
que ja'l sabré fé arriuar. »

Si arriua a caurer en Roca en lo pecat que condemnava, no sabem ahont haguera arriuat.

Nos permetem trascriure la següent *Imitació* que publica en Fontanals del Castillo en lo *Calendari catalá*:

« Brodant, brodant veig una nina sentada

mirava al cel ¿ que hi esguardava ?

« — Hi cerca lo seu galant.

« — Brodant, brodant veig una nina sentada, tristeta riu, ara plorava.

« Riu pé'l cel, hont se veurán !

Es una bona imitació d'alló que cantan los xicots:

« Tot filant, filant me'n vaig a la vinya. »

A MOS AMICHS.

Sens greu

amichs soliau,

darme consells, arreu,

si de que'm fossin útils compreniau:

mes avuy que us demano que un altre m'en donguen vejam quin determini escolliriau;

poséu's al puestu meu:

¿ que fariau ?

diguen.

Jo soch

un soltè encara,

mes, com m'agrada poch

viure sol, no tenint pare ni mare,

he pensat en casarme sens fer cap equivocch:

mes aixó, ab una dona sense tara,

sense aquell color groch,

y sens ser rara

en lloch.

A tom

me vingué un dia

a prop de un cantó rom,

que al carrer d'hospital fa travessia,

al que de en Mendizabal sento que'n diu tothom,

un lleterero molt gros hont se hi llegia

de « casaments lo nom,

prenech la guia,...

¡ pom, pom !

— Qui hi ha ?

— Sens dir mentida

un jove per casá:

y obrint al punt la porta ab gran brunsida,

ja'm diuhen — Entri, miris que'n aquí's pot trihá: mes — ha de dar vint rals — (sento un que crida)

y al dirho ja parà

desseguida

la má.

Aixis

y ab sacrifici

vaig dar's per compromís

mes, no porque'n tinguéss un gros defici;

y ensenyantme un retrato d'un pentinat molt lliu

diu — ¿ Veu ? sembla una nena del hospici

pro al menys no dú postís

per mal vici

cap ris.

Y diu:

— Aquí'hont la veu

tan lletja ¿ sab ahont viu ?

al carrer de Fernando en un pis seu

que l'hi deixá un senyó que's va mori a l'istiu

perque es una criada con se deu

y a mes a sant Feliu

d'anells de preu

té un niu.

—Aquesta
es una vella
que per casa es molt llesta
y també te un *miljol* tras la capella
te alguna mania estranya pro al menos es honesta
y molt sana puig des qu'era donzella
que sempre la protesta
ha fet d'ella
la pesta.

—Si vol
un tipo cayo
aquí l'hi entrego un sol,
pro no te un clau, son pare es un lacayo,
mes diu que si aixó al jove no l'hi acomoda molt
fins farà anà'l seu pare, que es un jayo,
al pati del Bunyol
com un ayo
mussol.

—Aquí
te una gran dona
que sembla un serafi;
hermosa con la Venus *Relozona*
y es pubilla pro entengui, puig l'hi dech adverti
que sa *mamá* vol viure ab tal minyona;
y ab sogre, s sol tení
cada estona
verí.

—Despres
me'n va ensenyar
tota una colla més;
mes ab aquelles no m' hi vaig ficar
perque essent mancas, coixas ó bórmas tinch compres
que aquelles *no hi son tolas* y está clar
que *cap d'ellas fa'l pes*
y s'han de dar
per res:

Es di
que jo no sé
si hi torni á doná 'l si
á la lletja criada que naps te,
á la arrugada gueta, al tronat sol diví
ó á la pubilla ab sogra, perque á fé
m'habeu de descidí,
¿quina convé
per mí?

GESTUS.

LLUNY DELS ULLS! LLUNY DEL COR!

D'illusíons rublert lo cor,
d'esperansas l'ayma plena,
faig partir ah tanta pena
com inmens lo meu amor.

Vas jura'm serme fidel
y eixa creencia falaguera
ne feya ser mes lleugera
ma tristor y mon anhel.

Cego d'amor jo no veyá,
ni't volia fer l'agravi
de creure qu'era ton llabi
sols qui aquell jurament feya.

Y al contemplar ta fredor
retornant fidel y ayman
ya dir l'ayma gémeant
¡Ay! lluny dels ulls; lluny del cor!

Fou tan amarg mon torment
veyent ma ilusió esfullada
per ta conducta malvada,
que en mi'j de mon sufriment

no vull, vaij di, altre venjansa
per sa conductá infidel
sino que tasti la fel
de la mort d' una esperansa.

F. RAMOLA.

A NA...

Cantars.

La mirada que m'has dat
m'ha ferit al mitx del cor:
¿vols ferme la caritat
de curarlo, ab ton amor?

Nina, tinch... ¡no sé que tinch!
mes, lo cor me fa *trich-trich*;
per aixó enamorat vine;
curame 'l y Deu t'ho pach.

Mes are se 'l mal, á fé;
com tú mitx cor m'has robat,
en sa caixa, va valde
l'altre mitx que hi ha quedat.

Ab aixó, fesme 'l favor
de cura 'l; j t' ho suplich
del contrari, de dolor
moriré per tan *trich-trich*.

JOSEF LLORENS.

XIVARRI.

Un senyó que feya gala d'estimar molt á
la seva senyora, va casarse al següen dia de
enviadarse.

—¿Pensava que 'stimava molt la senyora?
digué una vehina.

—Es molt cert: tant la estimo que no puch
estar *sense* élla.

Un home va portar lo seu fill al Torin y
despres l'hi preguntá:

—¿T'han agradat, Peret, los toros?

—Oh, no me'ls hi menjat pas, digué 'l
noy, arrousant las espatllas.

—¿De qué va mori la mare, Tonet?

—D'ofech.

—¡Pobre dona! no debia saber nadar.

EPÍGRAMAS.

Explicaba el senyó Anfruns
ab cert tono d'ironia:

—No vull aná cap mes dia
á visitar á 'ls difuns.

—Digui home, ¿qué l'escita
á no volgué'ls visitar?

—Perque un any hi vaig anar
y no'm tornan la visita.

Cert carnicé, un pacte gros
va fé ab la Ignés del estanch:
éll l'hi dona carn seas os
y ella 'l *tabaco* de franch.

J. CAMPAMÁ.

Vaig á pendre 'l sol, en Paco
deya sortint del café.
y un digué:—Donchs, miri; es fácil
que'l sol lo prengui á vosté.

CANTARELLAS.

L'amor que per tú jo sento
me té sempre tan gelós,
que perque t'espihi, nena,
t'he comprat un *polisson*.

Per defensar a una noya
van *assarroná* al Ambros:
ella ho sent ab tota l'ànima
y ell ho sent ab tot lo cós.

Soluciones del número passat.

Rebent l'avi 'l sagrament
demaná una *lla-pi-de-ra*
y va escriure 'l *les-la-ment*
que fou sa carta darrera.

FRANCISCO CAMELL.

XARADAS.

I.

Prima dos, lector, barrina
y forsa atenció dos tres,
perque *hu tres s'* ha fet de moda
teni 'l tot ben boniquet,
y encara que algú 'l fes cuarta,
no ho estranyaria gens.
Si despres de la lectura
d'aquestos versos no veus
lo tot d'aquesta xarada.
creume, vesten á passeig
y en un sol carré 't prometo
que 'n trobarás mes de cent.

TRIBULACIONES.

II.

La primera repetida
es un fruit per cert molt bó,
la segona animal fiell,
y comestible lo tot.

J. IMAS.

ENDEVINALLA.

Soch per boscos y ciutats
de mí ni ha de mil menas
si may ten vas per la Rambla,
veuras passarne á dotzenas.

CORRESPONDENCIA.

F. Xarapi: mestre, 'l senyor Tomás Salvany s'inco-
modaria molt si sabés que l'hi ha tocat un traductor
tant dolent, no senyor, no pot ser.—Llor Jerba Gassa:
¿me vol creure? no s'hi e caparri ab la Leonor: ja que
ne 's tan dura de pelar, deixala en pan y no l'hi fassi
versos: lo demés que 'ns envia ho aprofitarem.—J. Ll.
Bassols: ¡planta! están bé.—Manel Gardó: y ¿qué li va
contes la bitlletaire? nos atengrariam molt de saberho.
—A. S. Ll.: en la seva enfermetat ¿va assistirlo en Mar-
quillas? algun epigrama s'aprofitará.—Leopoldo Ar-
reros: ¿per qui 'ns hi prés? Si la seva Carolina no 'l
vol, com que no es per culpa nostra, 'ns té sense cui-
dado. Ja que fa versos, envihias altres cosas que, si 'ns
agradan, las hi posarem... ¡de franch!—Garlopa: aixi
'ns agrada.—E. Vintré Casallachs: vosté té ganas de fer
plorar á 'ls lectors; nosaltres los volem fer riure: envi-
hi cosas que fassin per casa.—Manuel H.: no estém
per contestacions: los epigramas aniran.—Andaluz del
Clot: si no fos tan llarch l'hi posariam lo primer: si té
paciencia pot ser podrem complaurel.

Han ramés xaradas y endevinallas que s'insertarán:
J. de Argila, dos sabatés del Ampurdà.

RECLAM.

Ciment de superior calitat. Gran rebaixa
de preus.—Ocata, 8, Barcelona.

NOTA.—La correspondencia deurá diri-
girse á la Administració.

Estampa de C. Miró, Barbarrá, 12.